

Annandag påsk.

"Möte med den uppståndne"

Hes 37:1-10

Apg 10:34-43

Luk 24:13-35

Ps: 155, 531, 156, 192

Två lärjungar på väg från Jerusalem till sitt hem i Emmaus, varav vi känner den enes namn, Kleopas. De talar bägge två upprivet med varandra. De senaste dagarna har saker och ting gått för fort för dem, de har inte hunnit med. Först hade den största katastrofen i deras liv inträffat, när den man som de hade hoppats allt på grymt blivit avrättad. Allt som de hade trott och hoppats på hade nu blivit om intet.

Men sorgprocessen hade knappt hunnit börja förrän andra rykten kom i svang, rykten som sa att samme man nu hade uppstått och levde. Detta mildrade knappast de bägge lärjungarnas oro, tvärtom blev de ännu mer förvirrade.

Varför började inte lärjungarna genast jubla av glädje när de fick höra att Jesus uppstått? Varför gick det inte till som på våra påskdagsmorgnar, att lärjungaskaran samfällt svarade; "Ja, han är sannerligen uppstånden", när kvinnorna rusade in och berättade att han är uppstånden. Tvärtom så möttes de av skepsis och förvirring. Vad berodde det på? Var det inte precis detta som de skulle önska sig, att Jesus trots allt inte var död utan levde?

Men det är ju så, att om en människa får se sina djupaste förhoppningar gå upp i rök, den människan är väldigt försiktig med att börja hoppas igen på något nytt. Man vågar helt enkelt inte ta risken att bli besviken igen.

Var det så för lärjungarna, de var så besvikna och förtvivlade, att de vågade inte väcka hoppet igen. Därför tog det också lite tid innan de blivit övertygade om att han verkligen hade uppstått. För Tomas skulle det ta en hel vecka.

Medan de går där och samtalar om de här sakerna, Kleopas och den andre, så får de plötsligt sällskap. En främling kom ifatt dem och slår följe med dem. Men eftersom de var förblindade kunde de inte känna igen vem det var. Det var nog inte bara förtvivlans tårar som förblindade dem. Så länge de inte vågade tro att han uppstått, så länge skulle de inte heller känna igen dem. Kan det vara så? Den som inte tror, den människan känner heller inte igen Kristus, ens om han skulle

gå alldeles bredvid henne. Det är ju tron som öppnar våra ögon, det är med trons ögon som vi ser.

Den okände vandraren går bredvid och lyssnar en stund, men till slut frågar han vad det egentligen är som de pratar om. De stannar upp förbluffade av hans fråga. ”Du måste vara den ende här i Jerusalem som inte har hört om det som hänt de senaste dagarna”, säger Kleopas. Sen rinner allt ur honom, han berättar om allt som plågar honom, allt lämnar han till Jesus, som lyssnar, låter honom tala till punkt.

Men när han talat färdigt så börjar vandraren tala, och då förstår de båda lärjungarna att han nog inte är så okunnig som han först gjorde sken av. Främlingen skulle nu leda dem i ett bibelstudium som de aldrig skulle glömma. Han ledde dem igenom hela bibeln, med början hos Mose och alla profeterna. Alla de texter som de kunde utan och innan. Som de hade hört i synagogan sedan de var små och insupit med modersmjölken. Texterna de blev nu som obruten mark för dem. Det var som det var första gången som de hörde dem. Ett helt nytt ljus föll över de välkända profetierna. Jag tror att de fick vara med om många aha-upplevelser under det bibelstudiet.

Hur ska vi kunna känna igen Jesus? Det verkar ju inte vara så enkelt när inte ens två av lärjungarna kände igen honom. Det var samme Jesus men ändå inte. Något hade hänt med honom, något som gjorde att de inte kände igen honom.

Jesus uppstod för att aldrig mera dö. Hans nya kropp, uppståndelsekroppen var odödlig. Var det därför som de inte kände igen honom. Hans kropp hade förvandlats.

Men hur ska vi kunna känna igen Jesus? Ja, det första som behövs är tron. Lärjungarna, Kleopas och den andre, de hade ju hört om nyheten om Jesu uppståndelse men de tvivlade, de vågade inte tro. Och eftersom de inte trodde på hans uppståndelse så kände de inte igen honom, trots att han gick mitt ibland dem.

Men de lyssnade till Jesu undervisning ändå. Så även om inte tron fanns där så fanns en längtan. En längtan efter att tro på det som kvinnorna berättat. Redan denna längtan i sig är en spirande tro.

Jesus beredde marken med sin undervisning. Han förberedde dem så att de skulle kunna ta till sig hans närvaro, när de väl upptäckte vem han var.

När de såg kom fram till sitt hem hade tron och hoppet börjat väckas hos dem, och när vandraren gjorde en antydning att gå vidare så övertalade de honom att stanna hos dem över natten. De ville höra mer, de förstod att denne man måste vara sänd av Gud. De var inte längre så förtvivalade över Jesus död, de började förstå att det faktiskt ingått i Guds planer och inte omkullkastat dem.

Det som slutligen öppnade deras ögon. Det var inte hans undervisning utan det var när Jesus bröt brödet. Då kände de igen honom, då vågade de tro fullt ut. När brödet bröts och delades ut så förstod i sina hjärtan vad Messias uppgift var; att

ge världen liv precis som brödet ger oss liv. Och precis som brödet måste brytas för att kunna delas ut måste Messias lida och dö för att komma oss till del. Häftna sprang de upp från bordet, när de såg Jesus. Nu stod allting som i blixtbelysning. Och i samma ögonblick försvann Jesus. Nu behövdes han inte där längre. Nu trodde de, och de skulle fortsätta tro även när han inte var synlig längre